

UCHWAŁA Nr 117 RADY MINISTRÓW

z dnia 25 maja 1973 r.

w sprawie zaopatrzenia rynku w materiały budowlane.

W celu polepszenia warunków zaopatrzenia rynku w materiały budowlane Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała ustala zasady sprzedaży ludności materiałów budowlanych oraz rozdziału tych materiałów.

2. Materiały budowlane mogą nabywać:

- 1) osoby fizyczne na pokrycie swych indywidualnych potrzeb inwestycyjno-remontowych oraz związanych z konserwacją obiektów,
- 2) rolnicze spółdzielnie produkcyjne i kółka rolnicze na prace remontowo-budowlane wykonywane systemem gospodarczym,
- 3) spółdzielnie usługowo-wytwórcze kółek rolniczych do produkcji prefabrykatów przeznaczonych na potrzeby indywidualnego budownictwa wiejskiego,
- 4) zakłady świadczące usługi remontowo-budowlane dla ludności.

3. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług może, po uzgodnieniu z zainteresowanymi ministrami, ustalić innych niż określonych w ust. 2 nabywców oraz zasady zakupu przez nich materiałów budowlanych przeznaczonych na zaopatrzenie rynku.

§ 2. Minister Rolnictwa w odniesieniu do potrzeb ludności wiejskiej oraz Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w odniesieniu do potrzeb ludności miast — w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług, ministrami bilansującymi produkcję materiałów budowlanych oraz prezydiami wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) — zapewnią prowadzenie badań i dokonywanie analiz kształtowania się zapotrzebowania na materiały budowlane dla budownictwa indywidualnego.

§ 3. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług ustala:

- 1) wieloletnie i roczne potrzeby rynku w zakresie materiałów budowlanych,
- 2) asortymenty materiałów budowlanych, które mają być rozdzielone (§ 4).

§ 4. 1. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa oraz Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska i po uzgodnieniu z Zarządem Głównym Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” dokonuje rozdziału między województwa (miasta wyłączone z województw) materiałów budowlanych o niedostatecznej podaży, z wyodrębnieniem ilości przeznaczonych dla miasta i dla wsi.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) rozdzielają materiały budowlane, o których mowa w ust. 1, między powiaty i miasta stanowiące powiaty, a prezydium powiatowych rad narodowych — między miasta nie stanowiące powiatów, gminy oraz miasta i gminy, w których działa wspólna rada narodowa. Prezydium rad narodowych miast podzielonych na dzielnice mogą rozdzielać materiały budowlane między dzielnice.

3. Rozdział materiałów budowlanych powinien być dokonywany z uwzględnieniem następujących kryteriów:

- 1) dla wsi — potrzeb regionów intensyfikujących produkcję rolną i zapewniających wysoką towarowość produkcji rolnej i specjalizację produkcji zwierzęcej, jak również potrzeb inwestorów indywidualnych, posiadających budowlane księżeczki spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych,
- 2) dla miast — rozmiarów inwestycji i remontów planowanych do realizacji w danym roku przez ludność.

§ 5. 1. Materiały budowlane o niedostatecznej podaży powinny być przeznaczone przede wszystkim na cele objęte rocznymi planami remontów i budownictwa indywidualnego.

2. Ministrowie Rolnictwa oraz Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w uzgodnieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług wydadzą wytyczne regulujące sposób ustalania zapotrzebowania na materiały budowlane w rocznych planach nowego budownictwa i remontów oraz kryteria przydziału nabywcom materiałów objętych rozdzielnictwem.

3. Organ prezydium miejskiej (dzielnicowej) rady narodowej, wyznaczony przez przewodniczącego tego prezydium, oraz naczelnik gminy (miasta i gminy) dokonuje przydziału materiałów budowlanych o niedostatecznej podaży nabywcom, o których mowa w § 1.

§ 6. 1. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług oraz Zarząd Główny Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w uzgodnieniu z zainteresowanymi ministrami nadzorującymi jednostki zbytu materiałów budowlanych i prezydiami wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) przeprowadzą w granicach nakładów inwestycyjnych, określonych w planach, rekonstrukcję organizacyjno-techniczną magazynów, składów i innych placówek handlowych sprzedających materiały budowlane.

2. Rekonstrukcja, o której mowa w ust. 1, powinna zapewnić w szczególności:

- 1) specjalizację sieci handlowej,
- 2) wprowadzenie do obrotu oraz intensyfikację sprzedaży nowych materiałów i urządzeń technicznych,
- 3) prowadzenie w miarę potrzeby poradnictwa w zakresie doboru właściwych materiałów do budownictwa indywidualnego,
- 4) organizowanie obrotu materiałami pochodzącymi z produkcji ze źródeł miejscowych,
- 5) rozszerzenie kompletowania potrzebnych nabywcom materiałów budowlanych.

§ 7. 1. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług, prezydium rad narodowych i naczelnicy gmin (miast i gmin) zapewnią kontrolę obrotu materiałami budowlanymi przeznaczonymi na zaopatrzenie rynku.

2. Sprzedaż pozarynkową materiałów budowlanych przez organizacje handlowe regulują odrębne przepisy.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Handlu Wewnętrznego i Usług, Rolnictwa, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i innym zainteresowanym ministrom oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 9. Tracą moc przepisy regulujące zasady rozdziału i sprzedaży materiałów budowlanych przeznaczonych na zaopatrzenie rynku, a w szczególności:

- 1) uchwała nr 444 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1958 r. w sprawie zaopatrzenia rynku w materiały budowlane, zmieniona uchwałą nr 184 z dnia 26 maja 1961 r.,
- 2) § 5 pkt 1 uchwały nr 363 Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1964 r. w sprawie celowego oszczędzania na budowlanych książeczkach oszczędnościowych spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych (Monitor Polski z 1964 r. Nr 85, poz. 399 i z 1971 r. Nr 44, poz. 279),

3) § 3 ust. 1 zdanie drugie i § 11 pkt 6 uchwały nr 10 Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1969 r. w sprawie organizacji i poprawy warunków rozwoju budownictwa indywidualnego na wsi (Monitor Polski Nr 3, poz. 21),

4) § 3 pkt 2 uchwały nr 189 Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1970 r. w sprawie remontów budynków na obszarach wiejskich województw zachodnich i północnych,

5) § 11 uchwały nr 180 Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1971 r. w sprawie organizacji i intensyfikacji produkcji drobiarskiej,

6) § 22 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 96 z dnia 7 kwietnia 1972 r. w sprawie organizacji skupu zwierząt rzeźnych i produktów zwierzęcych oraz cen stosowanych w tym skupie (Monitor Polski Nr 25, poz. 138).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

168

UCHWAŁA Nr 128 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 czerwca 1973 r.

w sprawie ustalania cen detalicznych towarów importowanych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 9 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Ceny detaliczne ważniejszych importowanych artykułów należy ustalać w relacji do obowiązujących cen detalicznych zbliżonych artykułów produkcji krajowej, a jeśli artykuł importowany nie ma odpowiednika w produkcji krajowej — w relacji do obowiązujących cen detalicznych zbliżonych artykułów importowanych, znajdujących się w obrocie.

2. Wykaz ważniejszych importowanych artykułów, zwany dalej „wykazem”, ustala Przewodniczący Państwowej Komisji Cen w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług i Ministrem Finansów.

§ 2. 1. Ceny detaliczne pozostałych artykułów importowanych, nie objętych wykazem, należy ustalać na poziomie zapewniającym zrównoważenie podaży i popytu.

2. Ceny detaliczne, ustalone stosownie do ust. 1, powinny pokrywać co najmniej ceny transakcyjne (pomniejszone o ewentualne dopłaty importowe), prowizje agenta zagranicznego i należny podatek obrotowy. Przez cenę transakcyjną rozumie się dewizową cenę zakupu (franco granica polska lub cif port polski), przeliczoną na złote z zastosowaniem obowiązujących przeliczników.

3. Obrót osiągnięty ze sprzedaży artykułów, o których mowa w ust. 2, może być ustalony w celach podatkowych według cen transakcyjnych.

4. Różnica między ustaloną ceną detaliczną a ceną transakcyjną, powiększoną o należny podatek obrotowy oraz prowizję agenta zagranicznego, stanowi łączną marżę jednostek handlu zagranicznego i jednostek handlu wewnętrznego, dzieloną zgodnie z umową stron.

5. W szczególnie uzasadnionych wypadkach cena detaliczna może być ustalona na poziomie niższym od określonego w ust. 2. Powstająca wtedy ujemna różnica pokrywana jest, zgodnie z umową stron, z marż realizowanych w obrocie innymi artykułami.

§ 3. 1. Ceny detaliczne artykułów objętych wykazem ustala Przewodniczący Państwowej Komisji Cen po zasięgnięciu opinii Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług, a ceny detaliczne, nie pokrywające cen transakcyjnych, należnego podatku obrotowego oraz obowiązujących stawek marż i prowizji — również Ministra Finansów. Jednostki handlu zagranicznego sprzedają te artykuły jednostkom gospodarki uspołecznionej po cenach detalicznych pomniejszonych o marżę i prowizję handlu wewnętrznego.

2. Ceny detaliczne artykułów nie objętych wykazem ustalają dyrektorzy jednostek organizacyjnych handlu wewnętrznego, wprowadzających dany artykuł do obrotu krajowego, w porozumieniu z dyrektorami jednostek handlu zagranicznego.

3. W razie braku porozumienia, o którym mowa w ust. 2 i w § 2 ust. 4 i 5, decyzję podejmuje Przewodniczący Państwowej Komisji Cen.

4. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen może:

- 1) upoważnić — w porozumieniu z Ministrem Finansów — dyrektorów jednostek handlu wewnętrznego, dyrektorów ich jednostek nadrzędnych lub komisje cen prezydiów wojewódzkich rad narodowych do ustalania cen detalicznych niektórych artykułów objętych wykazem,
- 2) upoważnić dyrektorów jednostek innych niż określone w ust. 2 do ustalania cen detalicznych artykułów nie objętych wykazem,